

Leo Trotskij

Brev till alla medlemmar i den spanska vänsteroppositionen

24 april 1933

Kära kamrater:

Häromdagen fick jag en kopia av Barcelonas centralkommittés skriftliga svar till organisationskommissionen för sammankallandet av en nationell anti-fascistisk konferens. Detta brev, daterat 5 april 1933, är ett dokument som bör studeras av varje medlem av den spanska oppositionen som är hängiven kommunismens sak.

Vad är det för mening med en internationell antifascistisk kongress eller en nationell anti-fascistisk konferens? Vänsteroppositionen (bolsjevik-leninisterna) klargjorde i detalj denna fråga i dokument och artiklar om Amsterdam-kongressen mot krig och i ett antal senare deklARATIONER. Den stalinistiska byråkratin lyckades isolera den proletära kommunistiska förtruppen genom en felaktig politik, vilket har gjort det omöjligt att upprätta en arbetar-enhetsfront, i synnerhet mot fascism och krig. För att dölja sin bankrutt organiserar Komintern då och då en maskerad som söker imitera en enhetsfront. Den sammanför spridda grupper av kommunistiska arbetare med maktlösa personligheter, pacifister, vänsterdemokrater och andra, och framställer sådana rent teatrala kongresser, konferenser och kommittéer som en ”massornas enhetsfront”. Vi deltog själva en gång i Amsterdamkongressen, men bara för att avslöja denna komedi och göra de kommunistiska arbetarna uppmärksamma på den rätta linjen. Naturligtvis har vi samma inställning till den kommande antifascistiska kongressen.

Barcelonas centralkommitté har i denna fråga intagit en ståndpunkt som är diametralt motsatt bolsjevik-leninisternas. Brevet av den 5 april meddelar högtidligt organisationskommissionen att vänsteroppositionen ansluter sig till ”enhetsfronten” som om det verkligen fanns en sådan enhetsfront snarare än ett hån mot enhetsfrontpolitiken.

Brevet från Barcelonas centralkommitté (CK) hjälper stalinisterna att försköna verkligheten, genom att upprepa allmänna fraser om hur en enhetsfront mot fascismen kan förverkligas trots förekomsten av meningsskiljaktigheter. Men denna grundläggande idé, som är sann i förhållande till proletära massorganisationer, förlorar sin betydelse i förhållande till borgerliga individer, pacifister, demokratiska författare och andra.

Dessutom förklarar brevet från Barcelona CK: ”En pacifist kan vara lika stor motståndare till krig som en revolutionär kommunist, och ännu mer så. Det är fullkomligt logiskt att dessa människor ingår i en enhetsfront mot dem som är deras fiender.” Det är svårt att tro att dessa ord har skrivits av personer som anser sig vara marxister, som har något slags begrepp om Lenins politik och besluten vid de fyra första Komintern-kongresserna, för att inte tala om årtiondet av arbete med Internationella vänsteroppositionen, och särskilt dess deklARATION om Amsterdam-kongressen.¹

Hur kan en pacifist vara en större krigsmotståndare än en revolutionär kommunist? Den marxistiska teorin och den politiska erfarenheten lär oss att pacifismen är ett instrument för imperialismen. Pacifister fördömer krig under fredstid, men när kriget kommer faller de lugnt och stilla undan för militarismen under trycket av sin egen isolering och vanmakt, och oftare än inte omvandlas de till dess lakejer. Samma sak gäller kampen mot fascismen.

¹ ”Deklaration om antikrigskongressen i Amsterdam” skrevs 25 juli 1932 och antogs vid kongressen som hölls i augusti.

Syftet med enhetsfrontpolitiken är att få de socialdemokratiska och syndikalistiska arbetarna att närma sig de kommunistiska arbetarna (och kommunismen) genom en process av gemensam kamp mot klassfienden. När det gäller enskilda individer från det borgerliga lägret, så är det en fråga som har mycket liten betydelse. De bästa av dem kommer att stödja arbetarna om den proletära enhetsfrontpolitiken bedrivs korrekt, när politiken enar massorna. Men att överge en masspolitik för att försöka vinna berömda personligheter är den värsta sortens äventyrlighet och politiskt kvacksalveri.

Istället för att avslöja själva idén om en allians mellan de stalinistiska byråkraterna och dessa borgerliga personligheter, uttrycker Barcelonas CK övertygelsen att organisationskommissionen har samma syn på kongressens uppgifter som CK självt, och av denna anledning erbjuder CK ”gärna” sitt ”lojala samarbete”. Vad är detta: diplomati? I så fall av ett slag som bara kan förvirra våra vänner och våra meningsfränder. Och varför skulle marxister delta i en diplomatisk manöver när det gäller en fråga av detta slag, som kräver maximal klarhet? Nej, man tvingas dra slutsatsen att Barcelonas CK har intagit en ståndpunkt som strider mot marxismen beträffande denna mycket viktiga fråga i den proletära politiken.

De ledande spanska kamraternas kamp mot den Internationella vänsteroppositionen (bolsjevik-leninisterna) grundläggande ståndpunkter och principer började inte igår. Man kan utan överdrift säga att det under de senaste tre åren knappast funnits någon allvarlig spansk eller internationell fråga där de ledande spanska kamraterna har haft en korrekt ståndpunkt. Misstag är naturligtvis alltid möjliga, och i en ung organisation är de oundvikliga. Men det är nödvändigt att organisationen, och framför allt dess ledare, lär av sina misstag. Då kan den gå framåt. Det beklagliga är här att de kamrater som nu ingår i den spanska oppositionens CK inte tillåter organisationen att diskutera frågorna, utan varje gång ersätter principiella diskussioner om meningsskiljaktigheter med personliga attacker och småaktiga, futtiga anklagelser. Kampen mellan kamrat Nins och att kamrat Lacroix' grupp har naturligtvis en betydelse i sig. Men den kamp som gruppen kring Nin, Fersen och andra bedriver mot Internationella vänsteroppositionen i sin helhet, och som i varje steg kränker de mest grundläggande marxistiska principerna, är hundra gånger viktigare.

I alla fraktionsstrider uppträder personliga konflikter och ömsesidiga anklagelser, det är oundvikligt. Men en revolutionär som tar politiskt ställning utifrån rent personliga episoder, anklagelser, sympatier och antipatier är inte seriös. En sådan metod är typisk för småborgerliga radikaler, som är oförmögna att höja sig till de marxistiska principernas nivå. Småborgerligt käbbel har hittills förgiftat den spanska oppositionen, så att ingen kunnat orientera sig korrekt och har förlamat hela organisationens utveckling, trots de osedvanligt gynnsamma objektiva villkoren. Om militanterna i den spanska oppositionen, de verkliga bolsjevik-leninisterna, vill komma ur denna återvändsgränd, måste de röja undan spillrorna av personligt käbbel och undersöka de politiska meningsskiljaktigheterna som sådana. Det är nödvändigt att studera meningsskiljaktigheternas hela historia. Men först och främst är det nödvändigt att placera det principlösa CK-dokumentet av den 5 april 1933 i centrum för diskussionen. Det är viktigt att varje medlem i den spanska oppositionen förstår att den grundläggande orsaken till de ständiga konflikterna mellan Barcelona, å ena sidan, och Paris, Bryssel, Berlin, Wien, New York, etc., etc., å andra sidan, är att Barcelonas CK intar en anti-marxistisk position och vägrar överge den.

Med detta brev riktar jag mig till alla medlemmar i den spanska sektionen, eftersom mina ansträngningar att under de senaste tre åren uppnå en ömsesidig förståelse med de ledande spanska kamraterna hittills varit fruktlösa.

Med kommunistiska hälsningar.

G. Gourov

Översättning: *Martin Fahlgren*

Till innehållsförteckningen för artikelsamlingen [Trotsky om Spanien](#)